

MOTTO: „Viața fiecărui cuvânt este o superbă ilustrare a vieții spirituale, a aventurilor spiritului uman. În labirintul cuvintelor te poți pierde dar și găsirea drumului este un liman de lumină”.

DUMITRU GHIȘE

Un remarcabil consens al opiniilor critice poate fi consemnat în legătură cu excelentul spectacol al lui Alexandru Tocilescu de la Teatrul „Bulandra”, cu piesele Barbul Văcărescul... de Iordache Golescu și Occisio Gregorii... atribuită lui Samuil Vulcan.

„Consensusul” însă nu exclude, ci presupune și existența unor puncte de vedere diferite, chiar divergente. Să notăm mai întâi două asemenea opinii, de indiscutabilă autoritate.

Iată opinia semnatarului cronicii teatrale din „România liberă”, Radu Popescu, în legătură cu posibilitățile de afirmare ale actorilor într-un spectacol de echipă. Observând mai întâi — și pe bună dreptate — că spectacolul „nu poate fi considerat decât ca un tot, ca un ansamblu în mișcare, în permanentă contopire”, autorul va trage următoarea concluzie: Un asemenea spectacol nu dă posibilitatea de individualizare interpretilor (care mai toți joacă două-trei roluri, asumând și figurații): e un spectacol într-adevăr de echipă, de colectivitate. De aceea, actorii sint greu de distins în

CRONICA CRONICII TEATRALE

Cronicile unui spectacol

realizări calitative, proprii, specifice, ținute fiind la mari distanțe de acestea” (s.n.).

Ne-am fi grăbit și noi, probabil, cu o contra-argumentație, dacă ea n-ar fi fost între timp exprimată în cealaltă opinie pe care o consemnăm, cea datorată lui Valentin Silvestru în „România literară” din 7 octombrie 1982:

„Cred că e o împrejurare în care se cuvine a se renunța la ponciful critic «sint atât de buni în grup, încât e imposibil să-l identifice pe vreunul». Și nu e vorba numai de un poncif, ci și de un neadevăr. Căci dacă participanții nu sint observabili, grupul e amorf. La „Bulandra”, echipa are personalitate și ți-l arată distinct pe mai fiecare, așa cum într-un ansamblu omogen și virtuos fiecare poate fi (și e) solist. Strălucirea realizării acesteia de artă dramatică modernă și originalitate culturală în sens profund actual e consecința unui cumul de fantezii și a unui gând director clar,

deosebit de inventiv, în concordării maxime a energiei creatoare colective”.

După cum se vede, „consensusul” amintit e foarte bogat, mai ales sub raportul diferențierilor stilistice, care dau sarea și piperul cronicilor noastre teatrale. Cum nu ne-am propus să găsim nod în papură nimănui și nici să căutăm acul în carul cu fin, vă lăsăm pe dumneavoastră să numărați neologismele dintr-o singură frază a Irinei Coroiu (în „Luceafărul” din 9 octombrie 1982) și să ne scrieți eventual și nouă ce-ați înțeles:

„Un infinit sistem de similitudini [sic], incidențe și coincidențe, de corespondențe și interferențe, determinări, intercondiționări și constanțe, dat la iveală de ingenioasa tehnică a înglobării, detaliază un fenomen prin dozări și gradări în doi timpi care impun alternativ implicare și detașare.”

Un stil pe care nu se putea să nu se răzbune măcar corectura: „Compoziții de gen în spirit [sic] laic, frust, românesc, cu o extraordinară acuratețe a tușelor orientale de iz islamic și levantin și o rigoare a ritmurilor slavone, lente ori sincopate, alcătuiesc un insolit tablou votiv în care contemporanilor li se oferă o pildă a istoriei, a istoriei care se repetă mereu.” Curat istorie care „se repetă mereu”!

MYOSOTIS

telex-,,teatrul“ • telex-,,teatrul“ • telex-,,teatrul“

La Teatrul de păpuși din Sibiu se repetă Comoara piratilor de Dan Hindoreanu, în regia autorului și scenografia lui Dan Frățiciu. ● În Editura „Cartea Românească”, seria „Teatru”, a apărut volumul Miriada de Paul Cornel Chitic. ● Premieră pe țară la Teatrul Municipal din

Ploiești: piesa Alături cu lumea de Dumitru Furdul, în regia lui Ion Maximilian și scenografia lui Vințilă Făcăianu. ● Un alt volum de teatru la Editura „Cartea Românească” Îngerul bătrîn de Alexandru Sever. Volumul cuprinde o piesă-eveniment: Noaptea e parohia mea. ● La

concurență, Editura „Eminescu” lansează două volume de „Teatru comentat”: A cincea lebadă de Paul Everac (2 vol.) și Arca bunei speranțe de I. D. Sirbu. ● Mai semnalăm și volumul Tălmăcirii din teatrul universal de Al. Philippide — ediție și prefată de D. Ivănescu —